

13

WILFRIED
SUVAAL

DE MEESTER VAN ZIJN VOETSTUK

De jacht op Gustaaf Lavrie | Deel 3 (slot)

© 2026 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 1 oktober 2026

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN VERVEELVOUDIGD, OPGESLAGEN IN EEN GEAUTOMATISEERD GEGEVENSBESTAND EN/OF OPENBAAR GEMAAKT IN ENIGE VORM OF OP ENIGE WIJZE, HETZIJ ELEKTRONISCH, MECHANISCH, DOOR FOTOKOPIEËN, OPNAMEN OF OP ENIGE ANDERE MANIER ZONDER VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER.

DE MEESTER VAN ZIJN VOETSTUK

De jacht op Gustaaf Lavrie
Deel 3 (slot)

1 Aan zet zijn

Het nieuws over de arrestatie van Fausto Verlaag sloeg in als een bom — niet alleen in Klinkeroord, maar ook ver daarbuiten. De dag van zijn inhechtenisneming dromden vele nieuwsgierigen samen bij het politiebureau. Toen de rechtszaak eenmaal begon, keek een massa van honderden mensen toe hoe de verdachte het rechtbankgebouw werd binnengeleid.

In de weken die volgden, vulde Klinkeroords Nieuwsbode haar katernen met speculaties, reconstructies en interviews. Anticiperend op de uitspraak van de rechter liet de krant in een redactioneel commentaar optekenen:

Met het stadhuis als decor hebben de figuranten hun rol gespeeld. Wat resteert, is het slotbedrijf. We weten inmiddels dat kort voor zijn arrestatie de burgemeester een vertrouwelijke ontmoeting had met pastoor Paulus Frischer uit Oldewold — een gesprek dat plaatsvond ná het bezoek van onze eigen verslaggever Vladi van Dam. Ook het treffen tussen oud-agent Bennie West en de verdachte werpt schaduwen over het geheel, al blijft veel nog in nevelen gehuld. De verklaringen van Van Dam, Frischer en West vormden de ouverture van wat nu de apotheose nadert: de getuigenissen van de hoofdrolspelers. Zal Walbram Spijs — zoals hij vaker heeft gedaan — de zaak ontrafelen met een allesomvattende toelichting? Kan hij de rechtbank overtuigen van de stelling der politie: dat Fausto

Verlaag en meestercrimineel Gustaaf Lavrie één en dezelfde persoon zijn? De komende dagen zullen de matadors het strijdtoneel betreden. Met als spannend toetje het antwoord op de vraag of Verlaag zelf het woord zal nemen of dat hij zich verlaat op zijn advocaat.

*

Toen Walbram Spijs in de vroege ochtend bij de rechtbank arriveerde, heerste er een beklemmende kalmte. Voor de ingang stond een fotograaf die de entree van de beroemde detective gretig vastlegde. Eenmaal binnen wist hij blindelings de weg, zo dikwijls had hij in het gebouw reeds rekenschap moeten geven. Hij nam plaats op de tweede rij van een verder nog maagdelijk lege rechtszaal. In het uur dat volgde zag hij hoe de stoelen één voor één bezet raakten, totdat ook Fausto Verlaag verscheen en naar de beklaagdenbank werd geleid. Zodra rechter Nobbe Jenkins arriveerde, ging iedereen staan — en was het tijd voor Walbram Spijs om zijn opwachting te maken in de stoel der getuigen.

“Ik verklaar de waarheid te spreken, met God als mijn getuige.”, sprak de speurder plechtig, zijn rechterhand rustend op de Bijbel.

“Meneer Spijs”, begon Fred Rinkel, de officier van justitie. “Zou u willen vertellen wat uw rol is geweest in de arrestatie van de heer Fausto Verlaag?”

“Edelachtbare, ik zal helder uiteenzetten hoe de ontmaskering tot stand is gekomen en wat vooraf is gegaan. De arrestatie was geen toevalstreffer, maar het resultaat van planmatige

samenwerking. En *de plannen van de vlijtige strekken tot louter overvloed*. Eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat ik — eh — dat de strategie aan mijn brein is ontsproten.”

De massieve stem van Walbram Spijs had even gehaperd op het moment dat hij oogcontact maakte met een vrouw op de publieke tribune. Vrijwel niemand in de zaal nam er notie van, maar op het gezicht van Dolly Hekker verscheen een zachte glimlach. Zij had de kleine verbale wankeling onmiskenbaar waargenomen.

2 Een paardensprong maken

“Het plan was vanaf het begin doelbewust en gecoördineerd”, oreerde Walbram Spijs, “Laten we bij het begin beginnen: de tabaksdoos. Op mijn verzoek schonk verslaggever Vladi van Dam deze antieke doos aan de burgemeester. Hierin zat een kleine spraakrecorder verborgen, bedoeld om belastende uitspraken vast te leggen. Later die dag heeft Fausto Verlaag merkbaar zonder argwaan van zich afgepraat. In een gesprek met pastoor Paulus Frischer deed hij uitspraken die gewag maakten van zijn directe en regisserende betrokkenheid bij criminele praktijken. De recorderopnamen zullen uiteraard aan deze rechtbank ter beschikking worden gesteld. Hoewel de pastoor zijn biechtgeheim nooit zal schenden, zal hij desgevraagd wel de authenticiteit van de opnamen kunnen bevestigen.”

De detective — inmiddels weer in zijn element — pauzeerde kort en vervolgde: “Daarnaast maakte pastoor Frischer zelf ook deel uit van het plan. Hij liet bewust zijn paraplu achter onder het bureau van de burgemeester. De paraplu had een handvat met daarin een verborgen spiegeltje. Het stelde mij in de gelegenheid de heer Verlaag ongezien te bespieden toen hij in de nis in zijn kantoor de code van zijn kluis invoerde.

“Dit was ten tijde van uw afspraak met de burgemeester waar ook commissaris Simander en inspecteur Bolbaard bij aanwezig waren?”, vroeg Fred Rinkel.

“Dat is juist.”

“Hoe kon u van tevoren weten dat de kluis zou worden gebruikt?”

“Een zeer goede vraag”, oordeelde Walbram Spijs. “We konden het niet zeker weten. Om onze kansen te vergroten, heb ik een list bedacht. Op mijn aangeven is oud-agent Bennie West met de heer Verlaag in contact getreden onder het voorwendsel toe willen treden tot zijn criminele bende. Later die dag heeft de heer West op een ons passend moment getelefoneerd en reuring gemaakt over de gestolen waar. Hierna voelde de burgemeester zich gedwongen om nog tijdens het conclaaf met de politie de inhoud van de kluis te controleren. Met de spiegel in de paraplu kon ik de ingevoerde code waarnemen en luttele minuten later zelf benutten. Om zodoende de heer Verlaag niet de kans te geven zich van belastend materiaal te ontdoen.”

Tijdens deze laatste opmerking keek de detective even opzij, waar Fausto Verlaag onverstoord in de beklagdenbank zat.

Rechter Nobbe Jenkins was een zwaarlijvige man met een strenge uitstraling. Zuchtend boog hij zich naar voren. “Meneer

Spijs, u heeft het voortdurend over uw plan. Wie was hier allemaal van op de hoogte?”

“Dat waren inspecteur Lombertus Bolbaard, de heer Van Dam, pastoor Frischer en Bennie West, edelachtbare.”

“Ik neem aan dat u ook commissaris Simander heeft betrokken?”, vroeg de rechter.

“Dat was in elk ander geval inderdaad aannemelijk geweest, edelachtbare”, sprak Walbram Spijs. “In deze kwestie heb ik er bewust van afgezien commissaris Simander voorafgaand aan onze verrichtingen in te lichten. Gezien zijn nauwe betrokkenheid bij de burgemeester achtte ik het wenselijk hem niet in een positie te brengen waarin gewetensbezwaren of belangenconflicten konden ontstaan.”

Rechter Jenkins maakte hijgend een notitie. Verbeelde Walbram Spijs het zich of was er iets van opluchting te lezen op het aangezicht van de magistraat?

3 De koning beschermen

De behandeling van de zaak werd geschorst en in de middag hervat. Wie had gerekend op een vlammend betoog van de verdachte, kwam bedrogen uit. De raadsman van Fausto Verlaag las een sobere verklaring voor waarin zijn cliënt stelde de beschuldigingen ongegrond te achten en zich te beroepen op zijn zwijgrecht. Na een nieuwe schorsing werd het in de volgepakte

rechtszaal doodstil toen rechter Jenkins het woord nam — en daarmee het sluitstuk van het proces inluidde.

“Deze zaak is van ongekennde omvang en zonder precedenter”, begon de rechter. “Het is een weerzinwekkend gegeven: een burgemeester die zijn macht misbruikt. Niet alleen voor persoonlijk gewin, maar ten gunste van een groot crimineel netwerk — onder zijn eigen leiding. De rechtbank acht bewezen dat de alias Gustaaf Lavrie aan de verdachte kan worden toegeschreven. Hiertoe is slechts een zware straf passend.”

Een zenuwachtig geroezemoes steeg op uit de zaal. Fausto Verlaag keek roerloos in een niet-bestaande verte.

“In dit geval moet echter ernstig worden meegewogen de wijze waarop het bewijs tegen de verdachte is vergaard”, vervolgde de rechter puffend. “Het nauwgezette plan waarmee de heer Walbram Spijs de verdachte op heterdaad kon betrappen op het bezit van criminele documenten, is ontegenzeggelijk knap bedacht en uitgevoerd. Maar voortreffelijkheid is nog geen rechtvaardiging. Dat geen huiszoekingsbevel paraat was en het hoofd van de politie zelfs niet op de hoogte was gesteld van de acties, wegen ten overstaan van deze rechtbank zeer zwaar.”

Rechter Jenkins legde een bladzijde opzij en wendde zich tot de beklaagde. “Het voornoemde in aanmerking nemend, veroordeel ik u hierbij tot drie jaar gevangenisstraf, waarvan één jaar voorwaardelijk.”

Het geluid in de ruimte zwelde aan tot opgewonden kreten, terwijl mensen opstonden uit hun stoelen. Vier bewaarders grepen Fausto Verlaag bij zijn schouders, begeleidden de veroordeelde langs een joelende menigte naar buiten en stopten hem in een politieauto.

Een paar uur later zat Walbram Spijs in een vrijwel lege rechtszaal na te praten met commissaris Basteijn Simander en inspecteur Bolbaard.

“Wat een verhaal, jongens”, verzuchte de altijd joviale commissaris. “Het zou me niks verbazen als die Verlaag — of Lavrie, hoe je hem ook wilt noemen — jegens de rechter over een zeker chantagemiddel heeft beschikt.”

“Dat is inderdaad niet onaannemelijk”, prevelde Walbram Spijs, zijn oog op Vladi van Dam die aan was komen lopen. “Ons doelwit zit achter slot en grendel?”

“Klopt, al is het niet zo lang als waarop ik had gehoopt”, zei de reporter peinzend. “Trouwens, vlakbij de gevangenis vroegen omstanders hem wanneer hij weer op vrije voeten hoopt te zijn.”

“En?”, wilde Bolbaard weten.

“Zijn antwoord was: Zodra de ezel scherper ziet dan de waarzegger.”

Zijn kompanen fronsten de wenkbrauwen, maar Walbram Spijs glimlachte en riep: “Touché, Gustaaf Lavrie!”

De speurder stond op, liet zijn detectivepet in de elleboog van zijn linkerarm rollen en wipte deze met een sierlijk bochtje op zijn ranke hoofd. Na een royale zwaai naar niemand in het bijzonder wandelde hij weg en verliet het gerechtsgebouw.

EINDE

Eerder verschenen in deze serie:

DE SUPERMOORD
MOORD IN HET STADHUIS
BLOED AAN DE DOELPAAL
EEN KERSTRAADSEL VOOR WALBRAM SPIJS
DE TWEE NICHTJES EN HUN DODE TANTE
MISDADIGE ADVERTENTIES
TRAGIEK IN DE BIECHTSTOEL
HET GEHEIM VAN BELSAZAR
DE MOORD IN G-MINEUR
OP ZOEK NAAR DE KROONZEGEL
SAMENZWERING IN HUIZE SPIJS
FAUSTO VERLAAG ONDER VUUR

www.gewildevrede.nl

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatiespecialist. In *De supermoord* (2023) introduceerde hij de karaktervolle en doortastende detective Walbram Spijs. *De meester van zijn voetstuk* is alweer het dertiende korte verhaal in deze reeks vol sfeer en spanning.

DE MEESTER VAN ZIJN VOETSTUK

De jacht op Gustaaf Lavrie | Deel 3 (slot)

In Klinkeroord groeit de spanning
rond het proces tegen Gustaaf Lavrie.
Volstaat de getuigenis van Walbram Spijs
om de meestercrimineel ten val te brengen?

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

gewildevrede.nl